

Galaxy bar: άστρα που σαρώνουν την καθημερινότητά μας

Είναι μια λουστραρισμένη μπάρα, σχεδόν επτά μέτρα. Πλατιά, πολύ πλατιά. Στην επιφάνεια της, έχει εκατοντάδες καψίματα από τσιγάρα. Πάντα φανταζόμουν πως κάθε κάψιμο ξεχασμένου τσιγάρου κρύβει μία ιστορία από πίσω του. κάποιος που εξιστορεί στην παρέα του κάτι που του συνέβη χθες λίγο μετά τη δουλειά, κάποιος άλλος που προσπαθεί να ξελογιάσει ένα κορίτσι, μια κοπέλα που θέλει να τον πνίξει τον κερατά, τον καριόλη που την θεωρεί αόρατη. Στις λέξεις πάνω ξεχνιέται το τσιγάρο, πέφτει και αργοπεθαίνει ακούγοντας την πρώτη και τελευταία ιστορία της επτάλεπτης ζωής του. Η μπάρα αυτή από την μία πλευρά, αυτή του πελάτη, στο τελείωμα της έχει μια μαλακή επιφάνεια, ενδεδυμένη με μπορντό δέρμα, που είναι το μετερίζι σου απέναντι στην καθημερινότητα, και από την άλλη έχει τον ακούραστο σύμμαχο σου. τον κ. Γιάννη.

για τους θαμώνες, είναι το γαλαξ

Το πεδίο αντίστασης βρίσκεται σε μία στοά στη Σταδίου. Ο αστικός μύθος λέει πως ένα βράδυ, ευδιάθετοι θαμώνες του Galaxy με την ευφορία στα πόδια και στα χείλη να τους δίνει υπερφυσικές δυνάμεις, διέσχισαν τον δρόμο, πήγαν στο άγαλμα του κολοκοτρώνη και σιγά σιγά το έστρεψαν έτσι, ώστε με το δάκτυλο του να δείχνει τη στοά. Και η αλήθεια είναι πως αυτή είναι η μοναδική οδηγία που χρειάζεται να δώσεις, οποιαδήποτε στιγμή, για να της πεις να έρθει εκεί να τη γνωρίσεις πρώτη φορά από κοντά και να πάρει φωτιά η ζωή σου. Γιατί στο Galaxy γνωρίζεις πραγματικά κάποιον. Η μουσική είναι απλά μουσική υπόκρουση. Μικρές νότες που χορεύουν βελούδινα και ήσυχα δίπλα στα μάτια του ή στο στόμα της. Η ένταση της είναι εκεί ακριβώς που πρέπει για να μην ακούς την παλαβή καρδιά του πως χτυπά για σένα, μα ταυτόχρονα δεν καλύπτει το γελάκι της όταν τα μούσια σου, της ανατριχιάζουν τον λαιμό.

αυτός που θα σας κατευθύνει

Αστικά στέκια υπάρχουν παντού. Ο καθένας δένεται μαζί τους για διαφορετικούς λόγους. Και η αλήθεια είναι πως στις παραπάνω λέξεις που διαβάσατε θα διακρίνατε μία τάση σύνδεσης του τόπου αυτού με τον έρωτα. αλλά ένα τέτοιο μέρος απέχει από το να το χαρακτηρίσεις ερωτική φωλιά ή τόπο συνάντηση ερωτευμένων, μονάχα. Γιατί μόλις μπεις (ό,τι ώρα και να είναι, πρωί ή βράδυ) έχεις την αίσθηση πως κάποιος μόλις τελείωσε ένα ποίημα, ένα κείμενο, είπε κάτι σημαντικό μέσα στην ασημαντότητα της ημέρας, πήρε μια πολιτική απόφαση ή μία απόφαση ζωής, ερωτεύτηκε, σκέφτηκε μια νέα λέξη ανείπωτη. Στο χώρο αυτό γίνονται πολιτικές συζητήσεις από πολιτικούς, δημοσιογραφικές από δημοσιογράφους, λογοτεχνικές από

λογοτέχνες και όλες μαζί από απλούς ανθρώπους. για το ίδιο το Galaxy όλοι είμαστε απλοί. αρκεί να περάσεις το κατώφλι του. Το σύνταγμα του και οι νόμοι του καθορίζονται από τα καταλάθος αγγίγματα σωμάτων και μυαλών μπροστά από την μπάρα.

Μπορείς να καταλάβεις αυτούς που δεν είναι θαμώνες από την κίνηση που κάνουν να μετακινήσουν τα περιστρεφόμενα, μα βιδωμένα, σκαμπό ή από τα λαίμαργα μάτια όταν πρωτομπαίνουν και αντικρίζουν τους υπεργεμάτους από φωτογραφίες και εμπειρίες τοίχους. Τους θαμώνες, από την άλλη πλευρά, μπορείς να τους καταλάβεις από την ασυγκράτητη οικειότητα με το μέρος. Τον τρόπο που ακουμπάνε τα χέρια τους στην μπάρα, τον τρόπο που πιάνουν το ποτήρι, τον τρόπο που παραγγέλνουν, μια ματιά αρκεί και το ποτήρι ξαναγεμίζει. Δεν είναι δα και δύσκολο να γίνεις θαμώνας. Να πηγαίνεις συχνά, να σου αρέσει να μιλάς, να ακούς, να είσαι ευγενικός. Και τώρα που έγραφα ευγενικός, ξαναγυρνώ στον κ.Γιάννη. Τον βραδυνό σύμμαχο (το πρωί είναι ο αδελφός του Δημήτρης). Ευγένεια στα μάτια, στις κινήσεις, στα λόγια. Καταλαβαίνει τον πεινασμένο και του φτιάχνει τους απλούς και πεντανόστιμους μεζέδες που ταιριάζουν με όλα τα ποτά. Συζητητής από τους λίγους. Επίσης μία λεπτομερέστατη εγκυκλοπαίδεια της σύγχρονης Ελλάδος. Η ιστορία αυτής της χώρας πίσω από την μπάρα. Στιγμή-Στιγμή. Μία ματιά που δε την βρίσκεις στα βιβλία. Πιο αληθινή, με μεγαλύτερη κίνηση και πιο κοντά στο δρόμο. Δε χωράει να τη βάλεις σε βιβλίο γιατί εκεί δε κουνιούνται οι λέξεις, γιατί οι αναμνήσεις καμιά φορά όταν είναι ατακτοποιήτες είναι πιο ζωντανές.

τα πρώτα μεζεδάκια. αργότερα έρχονται τα καρότα και τα αγγούρια.

Βαθιά νύχτα και να αποκλειστείς από την πολλή βροχή εκεί μέσα, είναι θείο δώρο. Η φιλοξενία πολλαπλασιάζεται. Λίγο ουίσκι παραπάνω, ένας μεζές εκτός καταλόγου, και ιστορίες. Φυσικά ιστορίες δεν ακούς μόνο από την πίσω πλευρά της μπάρας. Οι θαμώνες που λέγαμε πριν, είναι η ραχοκοκαλιά αυτού του μπαρ. Ο δικηγόρος που ξέρει πολύ καλά πως η μετάφραση της Έρημης χώρας από τον Νικολαΐδη είναι ανώτερη από του Σεφέρη, ο ψυχίατρος που έγραψε βιβλίο “συμβατό με τζιν τόνικ”, ο ηθοποιός που μιλάει για το θέατρο και τις εκατοντάδες εμπειρίες του και ακούς το σανίδι να τρίζει, ο κολλητός μου, που μου έχει πει λέξη λέξη προφορικά ολόκληρα διηγήματα όταν τα είχε στο μυαλό του ακόμα, ο μελαγχολικός κύριος που αμίλητος κάθεται μπροστά στο ποτήρι του σχεδόν κάθε βράδυ, ήρεμος και χωρίς να ακουμπά τους μεζέδες του, μόνος, ολομόναχος, με ένα πρόσωπο γεμάτο

γλύκα. Μπορεί να μην λέει ιστορίες αλλά αυτές που έχει στο κεφάλι του νομίζεις πως τις ακούς καθαρά.

ο Κ. Γιάννης Αλαμπάνος

Είναι δύσκολο να μεταφερθούν σε λέξεις όλα τα χαρακτηριστικά, η ομορφιά, η αίσθηση, που κάνει το Galaxy να είναι Galaxy. Πολύ δύσκολο. Μια προσπάθεια έκανα εδώ. Αν το αγαπήσεις το Galaxy bar θα σε αγαπήσει και αυτό. Σαράντα τρία χρόνια τώρα, από έναν Γενάρη του 1972 έγινε αγκαλιά για πολλούς ανθρώπους σε δύσκολες, εύκολες, χαρούμενες και άσχημες στιγμές.

Όταν πάτε, εκτός από τους τοίχους και τα στολίδια τους καθώς και όλα αυτά που μπορούν να γεμίσουν το οπτικό σου πεδίο αστραπιαία, θα διακρίνεις το χαμόγελο του οικοδεσπότη να είναι ισχυρότερο από όλα. Και τα ζεστά του μάτια. Τα μάτια του κ. Γιάννη, που έχουν το χρώμα του ουίσκι.

*το Galaxy bar είναι ανοικτό κάθε μέρα εκτός κυριακής, από 9.00 πμ – μέχρι να θελήσουν οι ιστορίες να ξεκουραστούν. Βρίσκεται στη Σταδίου 10, στη στοά που δείχνει ο κολοκοτρώνης.

